

Elijah - Yedi Numara

İlk ve Son

Jeff Pippenger

2023-10-07

1844'teki Büyük Hayal Kırıklığı sırasında başlatılan bir dizi sınamanın son sınama noktası olarak 1863'ü belirliyoruz. İlk mantıksal gerekçemiz, Millerit hareketinin, Yedinci Gün Adventist Kilisesi'nin tam da o yıl Amerika Birleşik Devletleri hükümeti nezdinde yasal olarak tescil edilmesiyle sona ermiş olmasıdır. Peygamberlik açısından 1798'de başlayan hareket, 1863'te sona erdi.

İlham bize bildirir ki, Vahiy on sekizinci bölümün güçlü meleği 11 Eylül 2001 tarihinde indiğinde, bu olay, Vahiy onuncu bölümün meleğinin indiği Millerci harekette tipolojik olarak önceden temsil edilmişti. Millercilerin hareketi, 1798'de sonun zamanında, Daniel kitabının sekizinci ve dokuzuncu bölümlerindeki Ulai nehri görünümünün mühürü açıldığında başladı. Yüz kırk dört binin hareketi ise, 1989'da sonun zamanında, Daniel kitabının son üç bölümündeki Hiddekel nehri görünümünün mühürü açıldığında başladı.

Her iki "zamanın sonu", eski seçilmiş halk ile, her birinin tarihindeki hareketin içindekiler arasında kademeli bir ayrışma başlattı. Her tarihin temel kuralı alenen tasdik edildiğinde, ilgili tarihin meleği indi. Mesaj, hareket ve elçi, Rab'bin her bir tarihte, eski seçilmiş halkın günahını ortaya koymak için kullandığı araçlardı; çünkü Mesih kendi işi hakkında öğrettiği gibi, eğer gelmemiş olsaydı, tarihin münakaşacı Yahudilerinin günahı olmazdı. Elçi, mesaj ve hareket, kendi tarihleri içindeki ilerleyici ışığı reddetmelerinden ötürü eski seçilmiş halkı sorumlu tutacak yargı araçlarıydı; ve melek indiğinde bu, eski antlaşma halkının yargı sürecinin başlamış olduğunu işaret ediyordu. Yargının aracı, o tarihi örnekleyen peygamberler Rab'bin kendilerine ilettiği mesajı yediklerinde belirlenir. Mesajı yediklerinde, onu dinlemeyecek ve dönmeyecek, dikbaşı ve isyankâr bir halk olarak tasvir edilen eski seçilmiş halka götürürler. Melek inip mesaj yendikten sonra, isyankâr halkın yargısı başlar.

Sayılar Kitabı'nda gösterildiği gibi, eski İsrail'in yargılama sürecini Millerci hareketin tarihine uyguluyoruz ve nihayetinde bu sınama sürecini yüz kırk dört binin hareketine uygulayacağız. 'On' sayısının sembolik anlamı, kullanıldığı pasajın bağlamına göre belirlenmelidir.

On sınamadan oluşan dizi, hayal kırıklığıyla başlar: kadim İsrail için Kızıldeniz'de, Milleritler içinse 22 Ekim 1844'te. Sister White, o dönemde açığa çıkarılan "dönüm noktası" niteliğindeki gerçekleri, kendisinin "zamanın geçişi" diye adlandırdığı şeyle başlayarak tanımlar. İbraniler için hayal kırıklığı, Firavun'un ordusunun tehdidiydi. İbranilerin Tanrı'nın gücüne olan iman eksikliği, tıpkı onuncu ve son sınamada olduğu gibi, düşmanlarının ordusundan duydukları korkuya verdikleri tepkiyle açığa çıktı. İsa sonu baştan gösterir; bu nedenle on casusun işaret ettiği Vaat Edilen Topraklar'daki devlerden duyulan korku, Kızıldeniz'de yaşadıkları hayal kırıklığına da yol açan aynı korkuydu. Millerit hareket için onuncu ve son sınama, 22 Ekim 1844'te olduğu gibi, bir

zaman kehaneti olacaktı.

Millerci tarihin aşamalı sınanmasındaki büyük hayal kırıklığı, Eski İsrail'in Mısır'dan kurtuluşuyla açıkça örneklendirilmiş bir tarihin başlangıcını işaretledi. Kızıldeniz'den başlayarak on sınamadan oluşan bir dizi vardı ve son sınama ilkinin yansıtıcaktı. Büyük hayal kırıklığında “zamanın geçmesi”, bir zaman peygamberliğinin yanlış anlaşılmasından kaynaklandı. Ruhsal İsrail için sınama sürecindeki son sınama, ilkiyle aynı olacaktı. 1863'te, harfî İsrail'in önderleri, az önce Roma'nın kızları olarak tanımladıkları kimselerin Kutsal Kitap yöntemine geri dönmeyi seçtiler ve Kutsal Kitap'taki en uzun zaman peygamberliğini reddettiler; ya da denebilir ki, onu yanlış anladılar. Harfî ve ruhsal İsrail'de on sınanmanın sonu başlangıçla temsil ediliyordu. Ve her iki durumda da, sonunda, isyancılar az önce kurtarıldıkları yere geri dönme arzusunu ortaya koydular.

Levililer 26'daki “yedi kez”i reddederek, Laodikya Adventizmi öngörmedikleri bir peygamberlik ikilemi yarattı. Bugüne dek, bunu yapmak için çeşitli masallar ileri sürseler de, ikilemi çözememişlerdir. İkilem, Kızkardeş White'ın Adventizmin temeli ve merkez direği olarak tanımladığı ayettir.

"Diğer tümlerinden daha üstün görülmüş ve Advent inancının hem temeli hem de ana direği olmuş olan Kutsal Yazı'daki beyan şuydu: 'İki bin üç yüz güne kadar; sonra kutsal yer arındırılacaktır.' [Daniel 8:14.]" Büyük Mücadele, 409.

Adventizm, on dördüncü ayet hakkında söyleyecek çok şeyi vardır; ancak ayetle ilgili yapılması gereken ilk tespiti hiçbir zaman ele almaz. Bu tespit, on dördüncü ayetin bir "cevap" olduğudur. Bir cevap, onu ortaya çıkaran soruyu içermiyorsa anlamsızdır. On üçüncü ayet, mantıken, dilbilgisel olarak ya da makul biçimde on dördüncü ayetten ayrılamaz; çünkü on üçüncü ayet sorudur ve on dördüncü ayet de cevaptır.

Soru, doğru ve hakkaniyetli biçimde ortaya konulduğunda, Adventizmin öğrettiğinden farklı olarak on dördüncü ayete çok başka bir anlam kazandırır. Bu, on dördüncü ayetin “Advent imanının temel ve merkezi direği” olmadığı anlamına gelmez; çünkü öyledir. Bu, Adventizm 1863'te yedi zamanı yanlış anlayıp bir kenara koyduğunda, on dördüncü ayetin gerçekte ne anlama geldiğini tam olarak tanımlayamaz hâle geldiği anlamına gelir. Kutsal Yazılar'da yarım gerçek, gerçek değildir. Doğru anlaşıldığında, on üçüncü ayetteki soru, ayaklar altına alınmış olan kutsal yerin arındırılmasını belirleyen peygamberliğin ve ayrıca ordunun ayaklar altına alınmasını belirleyen peygamberliğin kabul edilmesini gerektirir. İki bin üç yüz yıllık peygamberlik ‘kutsal yeri’, iki bin beş yüz yirmi yıllık peygamberlik ise ‘orduyu’ ele alır.

İki ayetin ilişkisini ele almak uzun bir inceleme gerektirir; bu makalelerin bu aşamasında bunu yapmayı düşünmüyorum. Bu hususlar yıllar içinde defalarca ele alındı ve Habakkuk'un Tabloları serisinde bulunabilir. Hâlâ İlyas'ın sembolizmini ele alıyorum ve önce o hakikatleri tamamlamak istiyorum.

William Miller, Adventizmin başlangıcındaki İlyas'tı ve ilk keşfi Levililer yirmi altıncı bölümdeki “yedi kez”di; dolayısıyla 1863'te o gerçeğin reddedilmesi İlyas mesajının reddedilmesiydi. Bu noktada, sonu başlangıçla özdeşleştiren Alfa ve Omega niteliğine değiniyorum. Eski İsrail için son

sınav ilk sınavda temsil edilmişti. Her iki sınav da putperest ulusların Tanrı'dan daha güçlü olduğu korkusunu temsil ediyordu. Onuncu sınav ilke olarak aynı olmakla birlikte ilk sınavdan çok daha isyankârı; çünkü ilk sınavdaki Tanrı'nın zaferine ilişkin tarih, isyankârların içinde yerleşik bir güven oluşturmalıydı. Kızıldeniz'de sahip olduklarından çok daha fazla kudretine dair kanıtla rağmen Tanrı'ya reddettiklerini ortaya koydular. Millerci Adventizm 1863'e gelindiğinde büyük hayal kırıklığının neden Tanrı'nın güçlü bir işi olduğunu çoktan açıklıyordu, ama yine de bir önder seçip Mısır'a dönmeye ve İlyas tarafından temsil edilen, Daniel'in Musa'nın "yemini" diye adlandırdığı mesajı reddetmeye karar verdiler.

Yedi zamanın zaman belirten bir peygamberlik olarak geçerliliğine dair kanıtları sunmak için vakit ayırmak yerine, onun geçerliliğini başka bir yolla, basit bir mantık kullanarak kanıtlamayı niyet ediyorum. 1798'de başlayan hareket için 1863'teki son sınama, Vahiy 18'deki güçlü meleğin hareketi için de son sınamayı temsil ederdi. İlham, her iki hareket için de son sınamanın ne olduğu konusunda çok açık olmuştur.

Şeytan... gerçeğin yolundan saptırmak için sahteleri sürekli araya sokuyor. Şeytan'ın en son aldatmacası, Tanrı'nın Ruhunun tanıklığını etkisiz kılmak olacaktır. "Vahiy olmayınca halk helak olur" (Özdeyişler 29:18). Seçilmiş Mesajlar, kitap 1, 48.

Ellen White'in yazılarını dürüstçe ele alıp, onun Levililer yirmi altının Yedi Zaman'ını tam anlamıyla desteklemediğini öne sürmek mümkün değildir. Daha önce bu makalelerde belirttiğimiz ve Habakkuk'un Tabloları başlıklı dizide kapsamlı biçimde belgelendiği üzere, Bayan White bize Tanrı'nın 1843 ve 1850 tablolarının her ikisini de yönlendirdiğini doğrudan bildirir. O, bu iki tablonun Habakkuk kitabının ikinci bölümündeki görünümün yerine gelişi olduğunu açıkça öğretir. Her iki tablo da Levililer yirmi altının Yedi Zaman'ını kendi grafik düzenlerinin merkez noktası olarak belirler. Her iki tabloda da Yedi Zaman hattında, bu peygamberlik hattının merkezi olarak Mesih'in çarmıhı yer alır.

Habakkuk'un iki tablosuna verdiği onayların yanı sıra, 1840'tan 1844'e kadar sunulan mesajı sunmayı sürdürmemiz gerektiğini defalarca belirtmiştir; ve Milleritlerin ilan ettikleri mesajı nasıl yaydıklarını ele alan her Adventist tarihçi, onların 1843 tablosunu kullandıklarını ifade eder. O, sadece tablolarda temsil edilen mesajları onaylamakla kalmaz ve Tanrı'nın halkına o dönemde sunulan aynı mesajları sunmaya devam etmelerini öğütler; ayrıca, Tanrı'nın kalan halkının tarihi boyunca bu mesajlara saldırılacağı konusunda uyardığı çok sayıda pasaj da verir. Bu saldırılar konusunda uyarırken, tam da o doğruların savunulmasının Tanrı'nın bekçilerinin görevi olduğunu defalarca belirtir.

Eğer grafikler yanlışsa, onların görsel olarak temsil ettikleri mesajlar da yanlıştır. Milleritlerin 1840'tan 1844'e kadar ilan ettiği mesaj yanlışsa, o halde Ellen White'in Millerit mesajının temel olduğunu defalarca belirtmesi de yanlıştır. Eğer bu mesajlar yanlışsa, aynı hakikatlerin sunulmaya devam edilmesi yönündeki tekrarlanan talimatları da yanlış bir yönlendirmez. Milleritlerin mesajı, şeytani saldırılardan korunup muhafaza edilmesi gereken temelleri temsil etmiyorsa, o öğütler de yanlıştır. O tarihsel dönemin İlyas mesajıyla bağlantılı tüm bu meselelerin hatalı olduğu sonucuna varmak, Ellen White'in sahte bir peygamber olduğunu açıkça gösterir.

Modern Adventizm, Vahiy Seminerlerinde hâlâ kalan kilisenin, İsa'nın tanıklığı olan Peygamberlik Ruhu'na sahip olacağını öğretiyor; ancak kilise üyeliğine çekmeye çalıştıkları kimselere, o erken dönem temel hakikatler ve tarihle bağlantılı Ellen White'in onayını ve uyarılarını bütünüyle reddettiklerini kesinlikle söylemiyorlar. Aşağıdaki pasaj sizin için ne anlama geliyor?

Gelecekte korkmamıza gerek yok; tek korkulacak şey, Rab'bin bize nasıl önderlik ettiğini ve geçmişimizdeki öğretisini unutmamızdır. Life Sketches, 196.

1863'te Millerci hareket bir sonuca vardı ve devlet nezdinde tüzel kişilik olarak kaydoldu; bu, Ellen White'in tanımına göre kilise ile devletin birleşimi olan papalığın bir benzerini nihayetinde oluşturacaktı.

Amerika Birleşik Devletleri'nde, kilisenin kurum ve uygulamalarına devletin desteğini sağlamak için şu anda yürütülen hareketlerde, Protestanlar papacıların izinden gidiyorlar. Hatta daha da ötesi, Papalığın Eski Dünya'da kaybettiği üstünlüğü Protestan Amerika'da yeniden kazanması için kapıyı açıyorlar. Büyük Tartışma, 573.

Hükümetle yasal bir ilişki kurmanın örgütlenme gereğinin bir parçası olduğu varsayımı altında, ulusun gençlerinin İç Savaş diye bilinen kan gölüne askere alındığı bir zamanda, Millerit hareketi sona erdi. 1863'te, hem basılı bir makale hem de yeni bir çizelgeyle, Yedinci Gün Adventist Kilisesi, Daniel'in Musa'nın yemini diye adlandırdığı kölelik kehanetini reddetti. 1850'de Rab, halkını Habakkuk'un ikinci tablosunu yapmaya ve 1843 tablosunda elini üzerine koyarak örtmüş olduğu hatayı düzeltmeye yönlendirmişti. 1850'de emredilen çizelge amacını bütünüyle yerine getirdi; çünkü Ellen White, "çizelgenin yayımlanmasında Tanrı'nın olduğunu" gördüğünü söyledi ve ayrıca 1850 çizelgesinin Habakkuk'un ikinci bölümünde tanımlandığını belirtti.

1850 tarihli çizelgenin amacı, 1843 tarihli çizelgeninkiyle aynıydı. Ölmekte olan bir dünyaya üçüncü meleğin mesajını sunmak için kullanılacak müjdeleme aracıydı. 1863'te o mesaj terk edildi. Kızıldeniz'de başlayan sınanma süreciyle örneklenen sınanma süreci, Daniel'in sekizinci bölümünün on üçüncü ayetinde çiğnenecek olan mabedi tanımlayan zaman peygamberliğiyle başladı ve sınanma süreci, yine Daniel'in sekizinci bölümünün on üçüncü ayetinde çiğnenecek olan orduyu tanımlayan zaman peygamberliğiyle sona erdi.

Sonra bir kutsalın konuştuğunu duydum; konuşan o kutsala başka bir kutsal, "Günlük sunuya ve yıkıma yol açan isyana ilişkin görüşüm, hem tapınağın hem de ordunun ayaklar altında çiğnenmesine kadar ne kadar sürecek?" dedi. O da bana, "İki bin üç yüz gün; sonra tapınak arındırılacak" dedi. Daniel 8:13, 14.

22 Ekim 1844'te başlayan sınama süreci, Alfa ve Omega'nın imzasını taşır. Bu sınama sürecinin başlangıcı, ayaklar altına alınacak olan mabedi temsil eden zamana ilişkin bir peygamberlik sözüydü. Yerine geldiğinde büyük bir ışık ortaya çıkardı. 1863'te sona eren sınama süreci de Alfa ve Omega'nın imzasını taşır. Bu sınama sürecinin sonu, ayaklar altına alınacak olan orduyu temsil eden zamana ilişkin bir peygamberlik sözüydü. Yerine geldiğinde büyük bir ışık ortaya çıkarması amaçlanmıştı. Bu, o tarihin İlyası tarafından sunulan zamana ilişkin bir peygamberlik sözüydü ve reddedilip bir kenara bırakıldığında büyük bir karanlığa yol açtı.

Yargı da şudur: Işık dünyaya geldi, ama insanlar ışıktan çok karanlığı sevdiler; çünkü yaptıkları işler kötüydü. Yuhanna 3:19.

Bu makaleyi, daha önce de belirttiğim mantıkla tamamlamak istiyorum. Tanrı, Ellen White aracılığıyla 1843 ve 1850 tablolarını onayladı mı?

Gördüm ki 1843 çizelgesi Rab'bin eliyle yönlendirilmişti ve değiştirilmemeliydi; rakamlar O'nun istediği gibiydi; eli onun üzerindeydi ve bazı rakamlardaki bir hatayı gizlemişti, böylece eli kaldırılincaya kadar bunu hiç kimse göremedi. Erken Yazılar, 74.

"Gördüm ki, Nichols Kardeş tarafından çizelgenin yayımlanmasında Tanrı vardı. Gördüm ki, Kutsal Kitap'ta bu çizelgeye dair bir peygamberlik vardı; ve eğer bu çizelge Tanrı'nın halkı için tasarlandıysa, birine yeterliyse ötekine de yeterlidir; ve eğer birinin daha büyük ölçekte resmedilmiş yeni bir çizelgeye ihtiyacı varsa, herkesin buna aynı ölçüde ihtiyacı vardır." El Yazması Yayınları, sayı 13, 359; 1853.

Tanrı, Ellen White aracılığıyla, 1840 ile 1844 yılları arasında Milleritlerin sundukları mesajı onayladı mı?

Tanrı bize yeni bir mesaj vermiyor. 1843 ve 1844'te bizi diğer kiliselerden ayrılmamıza yol açan mesajı ilan etmeliyiz. Review and Herald, 19 Ocak 1905.

"Tanrı, 1843 ve 1844'te kadın ve erkekleri harekete geçiren mesajları halka vaaz etme işine zamanımızı ve gücümüzü vermemizi buyuruyor." El Yazmaları Yayını, Sayı 760.

1840-1844 yılları arasında verilen tüm mesajlar, yönünü kaybetmiş birçok insan olduğu için, şimdi kuvvetle vurgulanmalıdır. Mesajlar tüm kiliselere ulaşmalıdır.

Mesih dedi ki: 'Gören gözleriniz ne mutlu; işiten kulaklarınız ne mutlu. Doğrusu size derim ki, birçok peygamber ve salih kişi sizin gördüklerinizi görmeyi arzu etti de göremedi; sizin işittiklerinizi işitmeyi arzu etti de işitemedi' [Matta 13:16, 17]. 1843 ve 1844'te görülen şeyleri görmüş olan gözlere ne mutlu.

Mesaj verildi. Ve zamanın işaretleri yerine gelmekte olduğundan, mesajın tekrarlanmasında hiçbir gecikme olmamalıdır; kapanış işi tamamlanmalıdır. Kısa bir zamanda büyük bir iş yapılacak. Tanrı'nın takdiriyle yakında bir mesaj verilecek; bu mesaj büyüyüp gür bir haykırışa dönüşecek. O zaman Daniel, tanıklığını vermek için kendisine düşen yerde duracak. Manuscript Releases, cilt 21, 437.

1841, '42, '43 ve '44 yıllarında aldığımız gerçekler şimdi incelenmeli ve ilan edilmelidir. Birinci, ikinci ve üçüncü meleklerin mesajları gelecekte yüksek sesle ilan edilecektir. Bu mesajlar ciddi bir kararlılıkla ve Ruh'un gücüyle verilecektir. Manuscript Releases, cilt 15, 371.

"Çalışmanın bugünkü zayıflığını ve küçüklüğünü anlıyoruz. Bir deneyim yaşadık. Tanrı'nın bize verdiği işi yaparken, O'nun bizim gücümüz olacağına emin olarak güvenle ilerleyebiliriz. O, 1841, 1842, 1843 ve 1844'te bizimle olduğu gibi, 1906'da da bizimle olacaktır." Loma Linda Mesajları, 156.

Kurumlarımızda öğretmen ve önder olarak görev yapanlar, iman ve üçüncü meleğin mesajının ilkeleri konusunda sağlam olmalıdır. Tanrı, halkının, mesaja 1843 ve 1844'te bize verdiği haliyle sahip olduğumuzu bilmesini istiyor. General Conference Bulletin, 1 Nisan 1903.

"Uyarı geldi: 1842, 1843 ve 1844'te mesaj geldiğinden beri üzerine inşa ettiğimiz imanın temelini sarsacak hiçbir şeyin içeri girmesine izin verilmeyecektir. Ben bu mesajın içindeydim ve o zamandan beri Tanrı'nın bize verdiği ışığa sadık kalarak dünyanın önünde durmaktayım. Günbegün Rab'bi içten dualarla ararken, ışık dilerken ayaklarımızın basılı olduğu platformdan geri adım atmaya düşünmüyoruz. Sizce Tanrı'nın bana verdiği ışıktan vazgeçebilir miyim? O, Çağların Kayası gibi olmalıdır. Verildiği günden beri bana rehberlik ediyor." Review and Herald, 14 Nisan 1903.

Tanrı, Ellen White aracılığıyla, kendi halkını Millerci tarihin hakikatlerini baltalayacak saldırılara karşı savunmaları için uyardı mı?

"Peygamberlik tarihinde yönümüzü gösteren hakikatin büyük yol işaretleri, yıkılıp yerlerine hakiki ışıktan ziyade karışıklık getirecek teoriler konulmasın diye dikkatle korunmalıdır." Seçilmiş Mesajlar, 2. kitap, 101, 102.

"Bugün Şeytan, hakikatin yol işaretlerini—yol boyunca dikilmiş anıtları—yıkma için fırsatlar kolluyor; ve biz, evlerini sağlam kaya üzerine kurmuş, yergi de övgü de görürken hakikate sadık kalmış yaşlı emekçilerin tecrübesine ihtiyaç duyuyoruz." Müjde İşçileri, 104.

Tanrı, dünyayı asla iyiyi kötüden, doğruluğu eğrilikten ayırt edebilen insanlardan yoksun bırakmaz. Tanrı'nın, olağanüstü durumlarda savaşın ön saflarında durmak üzere görevlendirdiği adamları vardır. Bir kriz anında, eski zamanlarda yaptığı gibi adamlar yetiştirip öne çıkaracaktır. Genç erkeklerin, nice çatışmalardan geçmiş olan bu sadıkların deneyimleriyle güçlendirilip eğitilmeleri için, yaşlı sancaktarlarla birleşmeleri istenecektir; Tanrı, Ruhunun tanıklıkları aracılığıyla onlara defalarca seslenmiş, doğru yolu gösterip yanlışı mahkûm etmiştir. Tanrı'nın halkının imanını sınavan tehlikeler ortaya çıktığında, bu öncü işçiler, tıpkı böyle bunalımların yaşandığı, gerçeğin sorgulandığı ve Tanrı'dan kaynaklanmayan tuhaf görüşlerin içeri sokulduğu geçmişteki deneyimleri aktarmalıdır.

İleri yaştaki emekçilerin tecrübesine şimdi ihtiyaç var; çünkü Şeytan, eski yol işaretlerini—yol boyunca dikilmiş anıtları—önemsizleştirmek için her fırsatı kolluyor. Review and Herald, 19 Kasım 1903.

1863'te Millerit hareket, o dönemin İlyası'nın anlamaya yönlendirildiği ilk hakikati reddederek sona erdi. Son sınavı, kutsal yerin ve ordunun çiğnenmesini tanımlayan Daniel'in sekizinci bölümündeki iki ayete dayanıyordu. On sınavın ilkinde kutsal yerle ilgili ışık açıldı ve sonuncusunda ise ordu karanlığa gömüldü.

"Bir şey kesindir: Şeytan'ın sancağı altında saf tutan Yedinci Gün Adventistleri, önce Tanrı'nın ruhunun tanıklıklarında yer alan uyarı ve azarlamalara duydukları inancı terk edecekler."

Daha büyük adanmışlığa ve daha kutsal hizmete çağrı yapılmaktadır ve yapılmaya devam edecektir. Şu anda Şeytan'ın telkinlerini dile getiren bazılarının akılları başlarına gelecek.

Güven gerektiren önemli konumlarda olup da bu zamana ait gerçeği anlamayanlar var. Onlara bu mesaj verilmelidir. Onu kabul ederlerse, Mesih onları kabul edecek ve kendisiyle birlikte çalışanlar haline getirecektir. Ama mesajı dinlemeyi reddederlerse, Karanlıklar Prensi'nin kara sancağı altında saf tutacaklar.

Bana, bu zaman için olan değerli gerçeğin insan zihinlerine giderek daha açık bir şekilde açıldığını söylemem için talimat verildi. Özel bir anlamda, kadınlar ve erkekler Mesih'in etinden yemeli ve kanından içmelidir. Anlayışta bir gelişme olacaktır; çünkü gerçek sürekli genişlemeye kabiliyetlidir. Gerçeğin ilahi kaynağı, O'nu tanımaya devam edenlerle daha yakın ve gitgide daha yakın bir paydaşlık kuracaktır. Tanrı'nın halkı O'nun sözünü göksel ekmek olarak kabul ettikçe, O'nun gelişinin sabah gibi hazır olduğunu bilecekler. Yiyecek yenildiğinde beden nasıl fiziksel güç kazanırsa, onlar da ruhsal güç alacaklardır.

Rab'bin İsrailoğullarını Mısır esaretinden çıkarıp çölden geçirerek Kenan'a götürme planının yarısını bile anlamıyoruz.

"Müjde'den parıldayan ilahi ışınları topladıkça, Yahudi düzenine dair daha açık bir kavrayışa sahip olacak ve onun önemli gerçeklerini daha derinden takdir edeceğiz. Gerçeği arayışımız henüz tamamlanmadı. Yalnızca birkaç ışık huzmesi topladık. Söz'ü her gün çalışmayanlar Yahudi düzeninin meselelerini çözemeyecekler. Tapınak hizmetinin öğrettiği gerçekleri anlamayacaklar. Tanrı'nın işi, O'nun büyük planına dair dünyevi bir anlayış yüzünden engellenmektedir. Gelecek yaşam, bulut sütununa bürünmüş Mesih'in halkına verdiği yasaların anlamını açığa çıkaracaktır." Spalding ve Magan, 305, 306.

Bir sonraki makalede, İlyas'ın sembolizmini 1863 ile bağlantılı olarak ele almaya devam edeceğiz.